

SAMEN WERKEN

“En ik ben ook wel eens moe”, geïrriteerd zie ik hem met zijn armen over elkaar voor Truus staan. Truus is op de weg terug. Ze is een tijd ziek thuis geweest en pakt nu beetje bij beetje haar eigen werkzaamheden weer op.*

Eén keer per week werkt ze op kantoor, de rest van de dagen thuis.

Verbaasd kijk ik naar de situatie voor me. Wat is de reden dat hij zo uit zijn slof schiet tegen een collega van wie hij weet dat ze nog niet helemaal ‘de oude’ is? Al snel wordt het duidelijk. Er is een spoedklus die hij heeft opgepakt. Hij merkt dat hij hulp nodig heeft en loopt naar zijn collega, die weer spontaan roept: “Sorry voor die klus ben ik nu te moe, ik moet zo ook nog naar huis rijden”.

Toch blijft het bij mij een beetje knagen. Wat gaat hier mis? Is het alleen de spoedklus of ook wat anders? Als een ware Sherlock Holmes ga ik op onderzoek uit. Ja, de werkdruk is bij iedereen hoog. Dat kan een band scheppen. In dit team lijkt het hen uit elkaar te drijven.

Na enkele gesprekken blijkt dat Truus hele goede afspraken met haar leidinggevende heeft gemaakt over haar re-integratie. Welke taken ze weer op gaat pakken en hoe ze toewerkt naar het volledig uitvoeren van haar eigen functie. Eigenlijk volgens het boekje. Ze waren alleen één ding vergeten: haar collega’s te informeren. Die weten niet welke taken Truus thuis doet. Collegiaal als ze zijn, pakken ze werkzaamheden op die in hun ogen blijven liggen. Nu blijkt dat taken dubbel worden gedaan en dat wekt irritatie op.

Het gebeurt vaker. Collega’s vergeten te informeren dat leidt soms tot vervelende situaties. Elkaar op de hoogte houden wat iemand wel of niet doet, is essentieel als je plezierig met elkaar wilt werken. Dan ga je als team samenwerken in plaats van samen werken. Het scheelt een spatie maar is een wereld van verschil.

**Truus is een verzonnen naam.*

ANNEMIEK DE CROM

www.annemiekdecrom.nl

OP HET RANDJE

Met een bonk lig ik op de koude vloer van de badkamer. Het is weer zo’n momentje, de harde werkelijkheid. Na meer dan een kwartier te lang in een inmiddels te koud bad te hebben gelegen, komt het voornemen om me

even lekker op te warmen tussen het heerlijke schuim als een koude douche over me heen. Nadat ik alle tegeltjes van de badkamerwand al drie keer heb geteld, mijn ‘bad’ playlist opnieuw begon en mijn geduld eigenlijk al na vijf minuten badderen op was, realiseerde ik me dat ik het bad niet meer uit kon komen.

Mijn sclerodermie heeft mijn lijf dusdanig in zijn greep dat alle lichamelijke flexibiliteit is veranderd in een te stijf lijf waardoor de souplesse om met een hupje het bad uit te stappen verdwenen is naar een ander tijdperk. Dus daar lig ik dan, alleen thuis, geen telefoon bij de hand en het badwater al drie keer aangevuld met warm water met handen die net zo gerimpeld zijn als die van een oma van 95.

Ik ben er klaar mee en dacht vijf minuten geleden ineens aan de familiegesprekken na het kerstdiner, waarin er steevast alle gekke, grappige en gênante kinderactiviteiten en blunders besproken worden. Ook mijn acrobatiek en drang naar vrijheid komt jaarlijks terug. Ik was ondernemend en trok me al, voordat ik mijn eerste verjaardag had gevierd, op aan de rand van de box; ik gooide een been over de rand en verplaatste vervolgens mijn gewicht naar de kant van de vrijheid! De uitbraak was een feit.

Gelukkig maar dat de afstand tot de grond vanaf het bad een stuk lager is dan die van de rand van de box.

JESSICA THONEN-VELTHUIZEN

www.sclerodermaframed.nl

(Foto: Hans Peter van Velthoven)